

Українські народні казки - казки для дітей

Солом'яний бичок

Солом'яний бичок

Жив собі дід та баба. Дід служив на майдані майданником, а баба сиділа дома, мички пряла. І такі вони бідні — нічого не мають: що зароблять, то проїдять, та й нема. От баба й напалась на діда: зроби та й зроби їй солом'яного бичка і осмоли його смолою. — Що ти говориш? Навіщо тобі той бичок здався? — Зроби, я вже знаю навіщо. Дід — нічого робити — взяв зробив солом'яного бичка й осмолити його смолою. Переночували. От на ранок баба набрала мичок і погнала солом'яного бичка пасти; сама сіла, пряде кужіль і приказує: — Пасись, пасись, бичку, на травиці, поки я мички попряду! Пасись, пасись, бичку, на травиці, поки я мички попряду! Доти пряла, поки й задрімала. Коли це з темного лісу, з великого бору біжить ведмідь з обдертим боком. Наскочив на бичка: — Хто ти такий? — питає. — Скажи мені! А бичок йому: — Я бичок-третячок, з соломи зроблений, смолою засмолений. Ведмідь каже: — Коли ти солом'яний, смолою засмолений, то дай мені смоли обідраний бік залатати! Бичок нічого, мовчить; ведмідь тоді його хап за бік, давай смолу віддирати. Віддирав, віддирав та й зав'яз зубами, ніяк і не вирве. Сіпав, сіпав — зтяг того бичка хто знає куди! От баба прокидається — аж бичка нема. «Ох, мені лихо велике! Де це мій бичок дівся? Мабуть, він уже додому пішов». Та мерщій днище та гребінь на плечі та додому. Коли дивиться — ведмідь у бору бичка тягає; вона до діда: — Діду, діду! Бичок наш ведмедя піймав, іди його забери! Дід вискочив, віддер ведмедя, взяв і кинув його в погріб. От на другий день, ще ні світ ні зоря, баба вже взяла кужіль і погнала на толоку бичка пасти. Сама сіла, пряде кужіль і приказує: — Пасись, пасись, бичку, на травиці, поки я мички попряду! Доти пряла, поки й задрімала. Коли це з темного лісу, з великого бору вибігає сірий вовк та до бичка: — Хто ти такий? — Я бичок-третячок, з соломи зроблений, смолою засмолений! — Коли ти смолою засмолений, — каже вовк, — то дай і мені смоли засмолити бік, а то собаки обідрали! — Бери! Вовк зараз до боку, хотів смоли віддерти. Дер, дер та зубами й зав'яз, що ніяк уже й не віддере: що хоче назад, то ніяк. Вовтузиться з тим бичком! Прокидається баба — аж бичка й не видно. Вона й подумала: «Мабуть, мій бичок додому побрів», — та й пішла; коли дивиться — у лісі вовк бичка тягає. Вона побігла, дідові сказала. Дід і вовчика у погріб кинув. Погнала баба і на третій день бичка пасти: сіла та й заснула. Аж біжить лисичка. — Хто ти такий? — питає бичка. — Я бичок-третячок, з соломи зроблений, смолою засмолений. — Дай мені смоли, голубчику, прикласти до боку: капосні хорти трохи шкури не зняли! — Бери! Зав'язла й лисиця зубами в смолі, ніяк не вирветься. Баба й цього разу дідові сказала, дід кинув у погріб і лисичку. А далі й зайчика-побігайчика отак упіймали. От як назбиралось їх четверо, дід сів над лядою в льох та й давай гострити ножа. Ведмідь почув та й питає його: — Діду, навіщо ти ножа гостриш? — Щоб з тебе шкуру зняти та пошити з тієї шкури і собі, й бабі кожухи. — Ох, не ріж мене, дідусю, пусти краще на волю: я тобі багато меду принесу. — Ну гляди! Тільки принеси ... Взяв та й випустив ведмедика. Далі сів над лядою, знов ножа гострить. Вовк його й питає: — Діду! Навіщо ти ножа гостриш? — Щоб з тебе шкуру зняти та на зиму теплу шапку пошити. — Ой, не ріж мене, дідусю, я тобі за те цілу отару овечок прижену. — Гляди ж, прижени! І вовка дід випустив. Сидить далі та ще ножа гострить. Виткнула мордочку лисичка та й питає: — Скажи мені, будь ласкавий, дідусю, навіщо ти ножа гостриш? — У лисички, — каже дід, — гарна шкура на опушку й на комірець, хочу зняти. — Ой, не знімай з мене, дідусю, шкури, я тобі й гусей, і курей принесу! — Ну гляди! Принеси! І лисичку дід пустив. Зостався один зайчик; дід і на того ножа гострить. Зайчик його питає: «Нащо?» А він і каже: — У зайчика шкурка м'якенька, тепленька — будуть мені на зиму рукавички й капелюх. — Ох, не ріж мене, дідусю, я тобі стрічок, серезок, намиста доброго нанесу, тільки пусти на волю! Пустив дід і його. От переночували ніч, коли на ранок, ще ні світ ні зоря, аж-дер-дер! — щось до діда в двері. Баба прокинулася: — Діду, діду! Щось до нас у двері шкряботить, піди подивись! Дід вийшов, коли то ведмідь цілий вулик меду приніс. Дід узяв мед, та тільки ліг, аж у двері знову дер-дер! — повен

двір овець вовк понагонив. А незабаром лисичка принесла курей, гусей — усякої птиці; зайчик понаносив стрічок, сережок, намиста доброго... І дід радий, і баба рада. Взяли вони попродали овечки та накупили волів, та став дід тими волами ходити чумакувати. А бичок, як не стало вже треба, доти стояв на сонці, поки й розтанув.